

In memoriam Vasadi Péter

VASADI PÉTER *Határtalanul*¹

Villányi Lászlónak

Több, mint százhatvan éve
nézzük a fejed, Sándor:
előrebiccen; ezt majd a
másik Sándor írja, Attila,
oldalazó pillantásodat
nagynehezen álljuk, pedig
nem szúr, nem fenyeget,
inkább érdeklődve kutat,
van-e még bennünk lélek,
vágy az igazmondásra, hang
minden kakast túlkiáltani,
beszólva a hatalomnak, kard-
hegyű szó, csasztuska akár,
ének keserű, ujjongó, fiatal,
élemedett, vad és csöndes,
mint a szirombontó liliom.
Vagy csak túldekorált
fondorlat a különbékékre?
... Mit mutogatjátok szépfiús,
kiglancolt fejemet, ki a csuda
ondolálta volna spród hajam,
olyan voltam s vagyok is,
mint a daguerrón:
kopottas, árnyékolva esősen.
Az én fényem sötétből ered.
S oda is tart, hol örök éj
hullámszik esténként tüntetésre
toborzott csillagaimnak.
... Jézussal sétálok. Öccse vagyok.
Attila meg Isten unokája.
Ő lett édes Bátyám testvére.
Mi szent összevisszaságban,
keresztbe-kasul virágoskodunk.
Köztünk duhajos helycsere
zajlik. Mit hüledeztek! Van itt
kürtszó, tengernyi lódobogás,
csattog a fém is, ég vágat
narancs szeleken, lilán, kéken,
vörösén föllobogózva a menny.
A kozmikus háttérsugárzás,
kezdettől máig az a moraj,
tudjátok mi? Boldogok, hősök,
áldozatok kórusa, nem más!
Bizony, ott lent sem, se itt
nem volt, nem, nem, nem elég!
Minden jelen van határtalanul.

1 A hagyatékból.